

Arrest

nr. 56 061 van 16 februari 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 2 november 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 30 september 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 december 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 januari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat T. OP DE BEECK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 9 oktober 2005 aan in België. Hij diende op 10 oktober 2005 een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Hij kon geen geldige identiteitsdocumenten voorleggen.

1.2. Op 14 februari 2006 werd hem een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten gegeven.

1.3. Op 8 september 2006 nam het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling.

1.4. Op 26 september 2006 stelde hij beroep in tegen die beslissing van 8 september 2006.

1.5. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen weigerde bij arrest nr. 1448 van 30 augustus 2007 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.6. Op 20 september 2007 diende verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf in bij toepassing van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.7. Op 15 november 2007 werd verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven.

1.8. De aanvraag om machtiging tot verblijf ingediend op 20 september 2007, werd op 1 juli 2008 onontvankelijk verklaard.

1.9. Op 7 maart 2008 werd haar een beslissing tot weigering van de aanvraag van de C-kaart gegeven.

1.10. Op 14 juli 2008 diende verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf in bij toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.11. De aanvraag ingediend op 14 juli 2008 werd op 7 april 2009 onontvankelijk verklaard.

1.12. Op 25 september 2009 diende verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf in bij toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.13. De aanvraag ingediend op 25 september 2009 werd op 30 september 2010 ongegrond bevonden. Dit is de thans bestreden beslissing, waarvan de motivering als volgt luidt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 25.09.2009 werd ingediend door:

(S.P.) (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden:

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathélet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8B van de instructie van 19.07.2009. Hij legt hiervoor een arbeidscontract voor dd. 18.09.2009 voor de duur van 12 maanden. Het loon van betrokkene bedraagt volgens dit contract 1356,78 euro bruto per maand. Het wettelijk bepaalde minimumloon bedraagt echter 1387,49 euro voor een persoon ouder dan 21 jaar (betrokkene is 32 jaar oud; 09.12.1977) (Wettelijk minimumloon zoals voorzien in de intersectorale collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei 1988, algemeen bindend verklaard bij Koninklijk Besluit van 29 juli 1988). Eveneens kan uit het arbeidscontract niet worden afgeleid hoeveel uur per week hij volgens het variabele uurrooster precies tewerkgesteld zal zijn.

Bijgevolg voldoet betrokkene niet aan alle vooropgestelde voorwaarden om in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van punt 2.8B van de instructie van 19.07.2009.

Het feit dat betrokkene sinds 2005 constant in België heeft verbleven, de Nederlands taal heeft geleerd wat wordt gestaafd met een deelcertificaat dd. 18.05.2007, de beste contacten met de Belgische samenleving heeft waaruit dan ook zijn verankering met de Belgische maatschappij blijkt wat wordt

gestaafd met diverse getuigenverklaringen, onmiddellijk kan ingeschakeld worden in het arbeidsproces en in het verleden overigens gewerkt heeft wat wordt gestaafd met een arbeidsovereenkomst dd. 18.09.2009 en een cursus maatschappelijke oriëntatie heeft gevolgd, doet niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.

Het feit dat betrokkene een arbeidskaart C voorlegt, vormt evenmin een grond voor regularisatie aangezien deze tewerkstelling alleen werd toegestaan zolang zijn asielprocedure niet was afgesloten. Zij had enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens zijn verblijf in zijn eigen behoeften te voorzien.

Wat het invoeren van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoonde dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag, ingediend op 10.10.2005, werd afgesloten op 30.08.2007 met een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België. De duur van de procedure – namelijk meer dan één jaar en tien maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en asielbeleid waarbij hem bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

* De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).

° Betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij beslissing tot weigering van de erkenning door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op datum van 30.08.2007.

° Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV d.d. 18.12.2007. Hij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in het land (...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel werpt verzoeker de schending op van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur met name de materiële motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet.

2.2. Verzoeker licht zijn eerste middel als volgt toe: "Het is een algemeen rechtsbeginsel dat iedere bestuurshandeling moet steunen op motieven in feite en in rechte; ook art. 62 vreemdelingenwet vereist dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed; "L'exigence de la motivation d'une décision est destinée à ce que l'intéressé ait parfaitement connaissance des raisons que la justifient." (Cons. Etat, 12 mai 1989, arrêt n° 32.560, R.A.C.E., 1989); Bovendien verplicht de wet van 29 juli 1991 de overheid om bij elke bestuurshandeling met individuele draagwijdte in de beslissing zelf de feitelijke en juridische grondslag aan te duiden waarop hij steunt; Deze motivering moet bovendien afdoende zijn; In ieder geval zijn onduidelijke, onnauwkeurig stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen niet afdoende zijn; In casu is duidelijk is dat het gaat om een beslissing die onderworpen is aan de formele en de materiële motiveringsplicht. Verzoeker is van oordeel dat er onvoldoende werk werd gemaakt van concrete en/of relevante feitenvinding en motivering; Deze motivering is onvolledig en minstens onduidelijk; Verwerende partij heeft in casu gesteld dat enerzijds het arbeidscontract niet voldoet, en anderzijds dat de bijkomende elementen van integratie geen afbreuk doen aan de voorwaarden betreffende het contract; Concreet komt het er dus op neer dat het voorleggen van een contract dat prima facie niet voldoet aan de voorwaarden die de Minister in zijn eigen instructie had gesteld, de enige echte reden van weigering is; Evenwel voldoet deze motivering niet: ze steunt immers op een interpretatie van het voorhanden zijnde materiaal die veel te eng is; Met name het contract

diende grondiger te worden gelezen, opdat duidelijk zou zijn geweest dat wel is voldaan aan de vereiste van het minimumloon; In fine van pagina 1 van de overeenkomst valt immers te lezen dat "de werkgever gedurende de periode [van het contract] regelmatige arbeid onder dezelfde voorwaarden als de Belgische werknemers van de onderneming verzekert"; Medio pagina 2 wordt het zelfs nog duidelijker; "Bij gelijke arbeid ontvangt de werknemer onder dezelfde voorwaarden als de Belgische werknemers een loon dat gelijk is aan dat van de werknemers van dezelfde categorie die in de onderneming dezelfde arbeid verrichten. Onder dezelfde voorwaarden als de Belgische werknemers geniet hij eveneens alle premies en alle voordelen in natura of geld". Hieruit blijkt dat een minimumloon absoluut gegarandeerd wordt; Indien er geen arbeidsregeling kon worden ingevuld, dan heeft dat uiteraard alles te maken met het feit dat een werkgever zo lang op voorhand onmogelijk kan weten op welke tijdstippen van de week de werknemer zal moeten werken, zeker in een kleine onderneming zoals die van de werkgever in casu; Zulks is een inherent probleem in deze regularisatiecampagne, althans in de zaken onder 2.8.B: men vraag wel erg veel vooruitziendheid vanwege de werkgever; Alleszins had de administratie zich bij de werkgever kort kunnen vergewissen over de precieze draagwijdte van het contract: dit zou meteen alles hebben uitgeklaard; Dhr. BYLOOS, werkgever, heeft een schrijven laten bijvoegen waarin hij kort uitlegt hoe het bedrag van het loon werd bepaald op 1356,78 € per uur: dit was hem zo medegedeeld door zijn sociaal secretariaat; Uiteraard zou hij bijpassen tot het wettelijk minimum; dit is hij overigens contractueel verplicht, zoals hierboven aangehaald; Dit had de administratie erg gemakkelijk kunnen nagaan; Om die reden wordt men thans geconfronteerd met een motivering die niet op gedegen feitenvinding steunt en derhalve onzorgvuldig werd genomen; Minstens op deze grond dient de beslissing van de Minister als niet correct gemotiveerd te worden aangemerkt en moet de beslissing worden vernietigd; Het middel is ernstig".

2.3. Verzoeker meent dat de motivering voorzien in de bestreden beslissing onduidelijk en onvolledig is en dat er wel is voldaan aan de vereiste van een loon *'dat minimaal voorziet in een inkomen equivalent aan het minimumloon'*.

2.4. Met betrekking tot de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de vreemdelingenwet geldt dat deze wetsbepalingen voorzien dat de motivering van een beslissing van een bestuur de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071, RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

2.5. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. Verzoeker voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.6. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen" (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.7. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Er wordt immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de vreemdelingenwet, vastgesteld dat de door verzoeker aangehaalde elementen onvoldoende zijn om het verblijf toe te staan. In de beslissing wordt gemotiveerd dat zijn integratie op zich niet volstaat om te voldoen aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies van 19 juli 2009. De beslissing stelt ook dat het feit dat verzoeker een arbeidskaart C voorlegt evenmin een grond vormt voor regularisatie en dat artikel 8 EVRM geen toepassing vindt aangezien hij niet heeft aangetoond dat er nog andere familieleden in België verblijven. Dit wordt overigens geenszins betwist door verzoeker in zijn verzoekschrift. Het bestuur heeft haar ruime discretionaire bevoegdheid waarover zij in het kader

van artikel 9bis van de vreemdelingenwet beschikt zodoende aangewend daar zij de opgegeven elementen onderzocht en vervolgens gewogen heeft. De schriftelijke weergave van deze overwegingen staat te lezen in de bestreden beslissing. Het bestuur heeft bij de beoordeling de aangevoerde elementen evenwel niet weerhouden.

2.8 Vervolgens wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing dat verzoeker uitdrukkelijk zelf beroep heeft gedaan in zijn aanvraag op de instructies van 19 juli 2009. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathélet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen. Voorgaande staat tevens te lezen in de motivering van de bestreden beslissing.

2.9. Verzoeker wenste zich met name op punt 2.8.B van de instructies van 19 juli 2009 te beroepen. Hiervoor dient hij evenwel aan bepaalde voorwaarden te voldoen. Verzoeker voldoet echter niet aan de gestelde voorwaarden. Verzoeker beschikt vooreerst niet over een arbeidscontract met een loon niet lager dan het wettelijk minimumloon. Uit verzoekers aanvraag en uit het desbetreffend motief van de bestreden beslissing blijkt vooreerst dat toepassing gemaakt werd van het gevraagde criterium 2.8. B. van de instructie van 19 juli 2009. Dit criterium luidt als volgt: *“B. Of de vreemdeling die, voorafgaand aan zijn aanvraag, sinds 31 maart 2007 een ononderbroken verblijf in België heeft en die een kopie van een arbeidscontract bij een bepaalde werkgever voorlegt, hetzij van bepaalde duur van minstens één jaar hetzij van onbepaalde duur, dat minimaal voorziet in een inkomen equivalent aan het minimumloon.”*

2.10. Aangezien het bedrag van 1356,78 euro niet overeenkomt met het wettelijk bepaalde minimumloon, wat 1387,49 bedraagt, werd de beslissing genomen op basis van juiste feitelijke gegevens. Uit het betoog van verzoeker blijkt dat hij de vaststelling in de bestreden beslissing niet betwist dat het contract dat hij heeft voorgelegd voorziet in een loon van 1356,78 euro per maand. Verzoeker betwist ook niet de vaststelling in de bestreden beslissing dat het wettelijk bepaalde minimumloon 1387,49 euro bedraagt. Verzoeker betoogt voorts dat *“het contract grondiger diende te worden gelezen, opdat duidelijk zou zijn geweest dat wel is voldaan aan de vereiste van het minimumloon; In fine van pagina 1 van de overeenkomst valt immers te lezen dat “de werkgever gedurende de periode [van het contract] regelmatige arbeid onder dezelfde voorwaarden als de Belgische werknemers van de onderneming verzekert”; Medio pagina 2 wordt het zelfs nog duidelijker; “Bij gelijke arbeid ontvangt de werknemer onder dezelfde voorwaarden als de Belgische werknemers een loon dat gelijk is aan dat van de werknemers van dezelfde categorie die in de onderneming dezelfde arbeid verrichten. Onder dezelfde voorwaarden als de Belgische werknemers geniet hij eveneens alle premies en alle voordelen in natura of geld. Hieruit blijkt dat een minimumloon absoluut gegarandeerd wordt”*. Deze bepalingen zijn enerzijds algemeen van aard en kunnen anderzijds niet met zekerheid bevestigen dat verzoeker werkelijk minstens het minimumloon zou ontvangen daar de afwezigheid van enige werktijdsverdeling in het arbeidscontract elke verhouding van geleverde prestaties in werkuren ten opzichte van het geboden loon in het ongewisse laat. In het arbeidscontract staat immers slechts te lezen dat het loon 1356,78 euro per maand bedraagt. Verzoeker toont hiermee niet aan dat het bestuur haar appreciatiebevoegdheid, waarbij de instructie van 19 juli 2009 als gedragslijn geldt, op een kennelijke onredelijke of disproportionele wijze heeft toepast op verzoekers aanvraag om verblijfsmachtiging wanneer zij vaststelt dat verzoekers maandelijks inkomen afgerond 29 euro minder bedraagt dan het wettelijk bepaalde minimumloon.

2.11. Verzoeker bracht daarnaast tevens geen *‘behoorlijk ingevuld’* arbeidscontract bij, in die zin, dat het arbeidscontract geen enkele tijdsverdeling aangeeft wat betreft deeltijds of voltijds werken, noch enig uurrooster, werkrooster of arbeidsduurverdeling weergeeft. De motivering van de bestreden beslissing verwoordt het als volgt: *“Eveneens kan uit het arbeidscontract niet worden afgeleid hoeveel uur per week hij volgens het variabele uurrooster precies tewerkgesteld zal zijn. Bijgevolg voldoet betrokkene niet aan alle vooropgestelde voorwaarden om in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van punt 2.8B van de instructie van 19.07.2009”*.

2.12. In het vademecum *“Verduidelijkingen over de uitvoering van de instructie van 19 juli 2009 inzake de toepassing van het oude artikel 9, 3e lid, en artikel 9bis van de vreemdelingenwet”* dat gepubliceerd werd op 4 september 2009 en aangepast op 21 september 2009 geeft het bestuur verdere toelichting over de toepassing van de instructies van 19 juli 2009. Zowel de oorspronkelijke instructie van 19 juli 2009, als het voornoemd vademecum werden gepubliceerd op de website van de Dienst

Vreemdelingenzaken (www.dofi.fgov.be) en bij andere organisaties. Daar staat te lezen onder de toelichting bij punt 2.8B dat *“de aanvrager bij diens regularisatieaanvraag of bij de actualisering van de hangende aanvraag een kopie van ‘het behoorlijk ingevuld model-arbeidscontract’ dient te voegen (kan worden gedownload op de sites van de Gewesten)”*. Reeds ten tijde van diens aanvraag op 25 september 2009 kon verzoeker dus op de hoogte zijn van het feit dat hij *‘een behoorlijk ingevuld’* model van arbeidscontract diende in te dienen. Zowel de instructies zelf als het vademecum dateren immers van vóór die datum. Bovendien had verzoeker nadien nog ruimschoots de tijd om eventuele aanvullende documenten in te dienen of actualisaties bij te voegen, zeker tot 15 december 2009.

2.13. Waar verzoeker betoogt dat de werkgever hoe dan ook verplicht is de wettelijke minima inzake de loonbarema's te respecteren dient de Raad op te merken dat dit niet maakt dat het feitelijk bedrag dat voorkomt op verzoekers neergelegde arbeidscontract gelezen dient te worden als 1356,78 euro. Voor zover verzoeker meent dat hij met zijn arbeidscontract recht heeft op het wettelijk minimumloon zoals omschreven in de bestreden beslissing staat het hem vrij zijn werkgever te vragen om hetgeen volgens verzoeker vervat zou zitten in clausules van het arbeidscontract te 'vertalen' naar het nominale bedrag van het minimumloon als het opgegeven loon in zijn arbeidscontract.

2.14. De Raad wenst in deze te benadrukken dat wanneer hij als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst hij niet optreedt als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. De Raad treedt hier immers op als rechter in haar annulatiecontentieux, zoals onder meer beschreven in artikel 39/2, §2 van de vreemdelingenwet. De Raad onderzoekt enkel of de gemachtigde of het bestuur in redelijkheid is kunnen komen tot de gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, met andere woorden wanneer de beslissing niet naar rede te verantwoorden valt.

2.15. Naast het bestaan van een duurzame lokale verankering in België is ook de toetsing van de criteria van de instructie van 19 juli 2009 een feitenkwestie die onderzocht worden binnen de soevereine beoordelingsbevoegdheid van het bestuur. De Raad als annulatierechter is niet bevoegd haar eigen beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van de beoordeling door het bestuur. Verzoeker voldoet echter duidelijk niet aan de criteria, hij verdient *‘geen inkomen dat minimaal equivalent is aan het minimumloon’* en hij heeft *‘geen behoorlijk ingevuld’* arbeidscontract voorgelegd daar er geen gegevens over de arbeidstijdverdeling in de ruime zin van het woord in terug te vinden zijn. Het feit dat het bedrag ontegensprekelijk onder de grens van de criteria ligt en er geen arbeidstijdsverdeling kenbaar is zijn feiten die steun vinden in het administratief dossier en overigens door geen van beide partijen betwist worden. Zodoende stroken deze feiten met de juridische werkelijkheid en komt het de Raad niet toe deze vaststelling van de feiten en de daarop gebaseerde bestreden beslissing om die reden als onjuist te beoordelen.

2.16. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (R.v.St. nr. 82.301 van 20 september 1999). Daar het bestuur de criteria misschien strikt maar evenwel correct heeft toegepast op basis van de juiste, onbetwiste feitelijke gegevens is de bestreden beslissing niet behept met onredelijkheid. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.17. In een tweede en laatste middel werpt verzoeker de schending op van artikel 9bis §1 van de vreemdelingenwet.

2.18. Verzoeker licht zijn eerste middel als volgt toe: *“Schending van art. 9bis van de Wet van 15.12.1980. Overeenkomstig artikel 9bis van de Wet van 15 december 1980 kan de Minister overgaan tot ‘regularisatie’ van een onregelmatig verblijf; Het betreft ene verzoek tot machtiging, hetwelk wegens*

buitengewone omstandigheden in België zelf kan worden aangevraagd, bij de burgemeester van de woonplaats; De wet zelf preciseert niet wat er onder "buitengewone omstandigheden" wordt verstaan, noch wie precies in aanmerking komt ten gronde; Evenwel heeft de administratie bij instructie van 19 juli 2009 zelf een systeem op poten gezet, waarin criteria tot regularisatie werden vooropgesteld, en dit op een objectieve manier; Deze instructie werd inmiddels vernietigd, doch de Minister heeft zelf bij herhaling gesteld - tot en met in de beslissing zelf- dat hij zich binnen het kader van zijn discretionaire bevoegdheid aan deze instructie zou houden; M.a.w. de Minister heeft hieromtrent een verregaand engagement aangegaan, dat kan opgevat worden als een "gedraglijn"; In die context wenst verzoeker aan te halen dat de R.V.V. in het verleden de DVZ ook al voor zijn verantwoordelijkheden stelde, waar het de fameuze 'nota van toelichting' betrof die gepaard ging met de omzendbrief van 21.06.2007; Verzoeker brengt een arrest bij waarin duidelijk wordt gesteld dat de Administratie zich te houden heeft aan haar eigen beleidslijn, ook al is deze juridisch niet 100% bindend; In casu geldt dit ook voor de instructie van 19 juli 2009, ook al werd deze dan vernietigd; Aldus heeft de Minister zich te houden aan de wijze van toepassing van art. 9bis zoals hij zich daarover zelf en uit vrije wil engageerde naar de rechtszoekenden toe; De instructie behoudt derhalve haar rechtsgrond, niet als afdwingbare rechtsregel, doch wel als "gedragscodex" in hoofdte van de Minister; Een toetsing daaraan blijft derhalve aangewezen, zelfs verplicht; Inhoudelijk wordt teruggesien naar de argumenten die hierboven werden aangehaald: impliciet voldeed het contract wel; De werkgever heeft ingevuld enerzijds wat hij doorkreeg van zijn secretariaat, anderzijds wat hij tot hertoe al kon invullen, en dat was inderdaad niet alles gezien de hoge onzekerheid inzake timing; De administratie had ruim de mogelijkheid om de precieze voorwaarden van het contract beter te kunnen inschatten, had men daartoe de moeite gedaan; De verwerende partij past dus art. 9bis verkeerd toe, conform haar eigen instructies, zodat ze dan ook minstens op deze grond moet worden vernietigd".

2.19. In diens repliekmemorie licht verzoeker zijn betoog dienaangaande verder toe: "Verzoeker heeft kennis genomen van de repliekmemorie van de verwerende partij, waarin de middelen van verzoeker als ongefundeerd worden afgedaan; Meerbepaald wordt gesteld dat, i.h.k.v. het eerste opgeworpen middel, de administratie wel degelijk afdoende heeft gemotiveerd nu werd vastgesteld dat hij niet voldeed aan de voorwaarden voor regularisatie ter zake; Opnieuw wordt verwezen naar de cijfers van het loon, die waren voorzien in het voorgelegde arbeidscontract: Via rechtspraak wordt er gesteld dat de R.V.V. zich niet in de plaats mag stellen van de administratie, doch enkel maar kan nagaan of van "de juiste feitelijke gegevens werd uitgegaan en of die correct werden beoordeeld en of de administratie op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen"; Daarin zit het hem precies: het contract dat werd voorgelegd, is een geheel feit op zich; men dient het derhalve in zijn geheel te lezen; In zijn aanvankelijk verzoekschrift heeft verzoeker er reeds op gewezen dat volgens de bepalingen van het contract zelf hij sowieso wel het minimumloon zou uitbetaald krijgen; Ook die passages van het contract zijn feitelijke gegevens; er is geen enkele reden voorhanden waarom de administratie zich mag blindstaren op de cijfers, zonder andere clausules te lezen die daarover nuttige aanvullingen kunnen geven; Het is dan ook tekenend dat in de repliekmemorie hierop niet wordt geantwoord; Ook op het bijgevoegd stuk, uitgaande van de werkgever, wordt in het geheel niet ingegaan; Verzoeker volhardt in zijn aanvankelijk geponeerd standpunt; Dit geldt ook voor zijn tweede ingeroepen middel, dat in feite volgt uit het eerste."

2.20. Vooreerst wijst de Raad er op dat verzoekers kritiek die luidt als volg: "Deze instructie werd inmiddels vernietigd, doch de Minister heeft zelf bij herhaling gesteld - tot en met in de beslissing zelf- dat hij zich binnen het kader van zijn discretionaire bevoegdheid aan deze instructie zou houden; M.a.w. de Minister heeft hieromtrent een verregaand engagement aangegaan, dat kan opgevat worden als een "gedraglijn"; In die context wenst verzoeker aan te halen dat de R.V.V. in het verleden de DVZ ook al voor zijn verantwoordelijkheden stelde, waar het de fameuze 'nota van toelichting' betrof die gepaard ging met de omzendbrief van 21.06.2007; Verzoeker brengt een arrest bij waarin duidelijk wordt gesteld dat de Administratie zich te houden heeft aan haar eigen beleidslijn, ook al is deze juridisch niet 100% bindend; In casu geldt dit ook voor de instructie van 19 juli 2009, ook al werd deze dan vernietigd" niet diendend is daar het bestuur precies gehandeld heeft zoals verzoeker wenst. Met name dat zij haar eigen instructie en de daarin vervatte criteria volgt en zelf toepast, binnen haar ruime discretionaire beoordelingsbevoegdheid, zoals vervat in artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Dat is precies hoe het bestuur in voorliggende bestreden beslissing gehandeld heeft.

2.21. Verzoeker meent verder dat verwerende partij artikel 9bis van de vreemdelingenwet op verkeerde wijze heeft toegepast. De Raad herhaalt hier vooreerst al hetgeen gesteld werd onder de bespreking van het eerste middel. Voorts dient gelet op het feit dat verzoeker als keukenhulp zou tewerkgesteld worden en gelet op het feit dat het minimumloon wordt bepaald in de intersectorale collectieve

arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei 1988, algemeen bindend verklaard bij koninklijk besluit van 29 juli 1988 en dat dit minimumloon 1387,49 euro bedraagt en gelet op het feit dat het loon dat verzoeker zou verdienen op basis van de door hem bijgebrachte arbeidsovereenkomst slechts 1357,78 euro bedraagt en verzoeker geen behoorlijk ingevuld arbeidscontract heeft bijgebracht waarin enige werktijdverdeling is aangegeven, te worden gesteld dat het niet kennelijk onredelijk is van het bestuur om te oordelen dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden van het criterium 2.8.B. en aldus niet gemachtigd wordt tot een verblijf in België. Een schending van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.22. Tot slot is het de Raad niet ontgaan dat het bestuur haar ruime beoordelingsvrijheid binnen de haar toekomende discretionaire bevoegdheid in deze evenwel redelijk en correct maar tevens strikt heeft toegepast. Te meer nu verzoeker een brief van de werkgever, de heer B.B., heeft bijgebracht waarin deze een aantal toelichting verschaft, zo onder meer het feit dat het wel degelijk de bedoeling is dat verzoeker minstens het minimumloon verloond krijgt en dat het werkrooster sowieso een volledige werkweek zou omvatten maar vooralsnog niet ingevuld werd daar hij nog geen zicht heeft op de werktijdverdeling tegen de tijd dat het arbeidscontract aanvang zou nemen. Deze brief dateert evenwel van 18 oktober 2010 en dateert dus van na het nemen van de bestreden beslissing. Aan het bestuur kan dan ook niet verweten worden geen rekening te hebben gehouden met elementen of stukken die haar ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing niet ter kennis waren. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient immers te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Dit stuk kan dan ook geen ander licht schijnen op de bespreking van onderhavig annulatieberoep omwille van bovenvermelde reden en hetgeen uiteengezet wordt in de punten 2.14 en in de aanvang van punt 2.15.

2.23. Het voorgaande indachtig, staat het verzoeker steeds vrij een nieuwe aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in te dienen.

Het tweede middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien februari tweeduizend en elf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC